

Hullet i halsen (maskinen og jeg)

Jeg vågner, - ikke med et sæt, men meget langsomt. Langsomt over flere dage.
Og langsomt går det op for mig, at jeg ikke kan tale, at en maskine trækker vejret for mig.

(Jeg blev holdt bevidstløs i 10 dage.)

Fødeindtag foregår igennem en slange igennem næsen. I det hele taget er der slanger overalt.
Slanger til alt. Alt hvad der skal ind og ud. Slanger i alle ender og gennem alle huller.

I halsen er der skåret et nyt hul. Igennem hullet løber slangen til respiratoren. Maskinen der regulerer og styrer vejtrækningen.

Jeg kan ikke sige noget. Ikke en lyd. Hullet og slangens placering forhindrer mig i at tale.
Jeg kan nikke og ryste på hovedet.

I takt med, at mit selv vågner, og behovet for at udtrykke mig vokser, får jeg papir og blyant.
Jeg skriver og skriver, men til min frustration kan det, jeg skriver, ikke læses.

Jeg har efterfølgende set det, jeg skrev. Det er ulæseligt. Bølger af sammenhængende streger, ikke bogstaver, snarere kruseduller.

Men sådan opfatter jeg det ikke. Jeg opfatter, at jeg skriver.

Tilbage til hullet i halsen.

Er det angstfremkaldende med et hul i halsen ind til luftrøret, hvorigennem en maskine styrer ens vejtrækning?

Det er det ikke.

Men det er det, når maskinen skal fjernes.

Det foregår som en udvikling - over flere omgange.

Først skrues der ned for maskinen. Man skal selv til at lave noget mere for at tilpasse sig de nye forhold.

Det giver sved på panden. Det er hårdt at lære at trække vejret.

Og endelig.

Maskinen bliver slukket.

Kroppen er i alarmberedskab, sveden springer, pulsen galopperer.

Det er hårdt, men som resultat af succesen: man kan, og åndedrættet falder til ro.

Kroppen falder til ro.

Det er en frisættelse af de store.

Jeg kan trække vejret, jeg kan tale.

Hullet i halsen ind til luftrøret står vidt åbent. Den fejlluft, der løber ind og ud ad hullet, kan høres.
Det hvisler.

Hullet heles af sig selv. Forbavsende hurtigt.

Kun arret er tilbage.

På et tidspunkt i dette forløb, ”jeg og maskinen”, foreslår en læge, at jeg kan få lov til at sige noget. Via en lille anordning, en talestuds, der placeres i hullet i stedet for slangen til respiratoren, vil jeg få mulighed for at sige noget.

Der bliver spurgt, om jeg har lyst til det? Det har jeg.

Min hustru er der, lægen er der.

Kortvarigt bliver respiratoren koblet fra, og talestudsens monteres.

Jeg prøver og der kommer en lyd. Men en lidt fremmed lyd og en underlig fornemmelse. Det er mig, men det er ikke min stemme. Det lyder nærmest som en robot. Måske en bugtaler.

Det første og eneste, jeg siger, inden jeg igen kobles til respiratoren, er: ”Jeg hedder Jan Skovgård Jensen. Jeg er 45 år, og jeg bor Sdr. Ringgade 50...”

Mit selv er genfødt.